

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Veritates Christianæ Qvæ Modvm Exhibent Benè Vivendi
Et Benè Moriendi**

Balde, Hendrik

Ipris, 1689

24. Cap. De amore solitudinis & vitijs in conversatione.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56447)

(a) *Flamma infelicitum mortuorum divitijs non refrigerantur heredum.*

O quantò magis sapiunt, sibi que melius consulunt, qui hæredes suos, ne interdum otio diffuant, suarum etiam rerum satagere aliquantulum sinunt, & proprias interea noxas liberalibus eleemosynis delere student.

Præstat temporalibus bonis aliquid decrescere, quam animam æternum perire.

Satiùs etiam est, illa, quæ aliquandò peritura sunt, ultrò derelinquere, quàm Dei facere jacturam, cujus causâ quævis etiam pretiosissima lubenti atque hilari animo repudianda sunt.

Quare, si benè tibi prospectum cupis, cura etiam atque etiam, ut æterna evadas incendia, tuisque divitijs tibi compares calum quocunque pretio pretiosius.

CAPVT XXIIII.

De amore solitudinis & vitijs in conversatione:

SI funditùs posses comprehendere, quid à Deo paratum sit homini sincerè amanti solitudinem, libens cubiculo tuo includeres, licèt illud vermibus scateret & anguibus.

Cave,

(a) *Ad Eccl. cath.*

D 2

Cave etiam tum, cum ibidem es solus, aliquid facias, quod hominibus innotescere non vis; quod Deum videri ignorare, ne id quidem cogita.

Domus & templum quasi centrum sunt homini ad Deum tenerrimè suspirantem; ibi cor suum JESU CHRISTO confidenter pandit, & cum sanctissima eius Matre, Angelis, ceterisque beatis suavissima miscet colloquia, ut eorum patrocinio Dei gratiam sibi conciliet & favorem. Extrà hæc duo loca similis est piscis extrà aquas luctanti: mundus illi carcer est, & solitudo paradus.

Nemo securè domo egreditur, nisi quod libenter latet. Optimum est, nunquam nisi necessitate, vel pietate, vel obedientia, vel charitate suadente, prodire in publicum.

Qui citrà necessitatem pedem domus effert, à rectâ haud dubiè deflectet via.

Quantò rariùs te turbæ immiscueris, tantò frequentius Dei ad cor loquentis fruèris præsentia. Deum ad se is maximè allicit, qui pravis naturæ propensionibus generosissimè resistit, easque rationis virtutis imperio temperat.

Eum, qui mundi vanitatibus se succinxit, similem esse oportet præstanti, que eleganti picturæ, quæ non nisi rarè

simè exponitur; nam dum sæpè conspicienda exhibetur, non parùm de suo splendore amittit; haud secùs is, qui sæpè domo egreditur, maculas contrahit & naevos, adèd ut vix ullus sit, qui non debeat fateri cum Thomà à Kempis. *Quoties inter homines fui, minor homo redij.*

Magnæ omninò artis est; sed raræ, sine cuiusquam offensâ, suoque ipsius damno cum hominibus posse versari.

Videre licet aliquos in scientijs acquisitis tantâ levitate, & jactatione, ijs ut fuerit illas non didicisse meliùs; alios pecuniæ cupidos, gloriæ nonnullos, multos libidinis servos, ut cum eorum vita mirabiliter pugnet ratio; quod quidem mihi videtur esse turpissimum: ut enim, si grammaticum se professus quispiam, barbarè loquatur, aut si absurde canat is, qui se haberi velit musicum, hoc turpior fit, quod in eo ipso peccet, cuius profitetur scientiam.

Sic Christianus in ratione vitæ peccans, hoc turpior est, quod in officio, cuius magister esse vult, labitur.

Prudens est, non qui multis familiariter utitur, aut periculosis sese conversationibus insinuat; sed qui cum uno alte-

rove probo, fido, frugi ac boni nominis viro amicitiam colit : hunc qui nactus est ingentem, atque inæstimabilem inventi thesaurum.

Sapientis est cum probioribus se agere ac versari. Hominis etiam est magnâ virtute præditi ad cuiusque genium se nosse fingere, gaudere cum gaudentibus, dolere cum dolentibus, omnia fieri omnibus, quoad per rationem, & conscientiam licet.

Gratum pro beneficijs acceptis ac morem animum semper præ se ferre oportet. Præstitorum alijs beneficiorum memoriam tempore definire laudabile est, at acceptorum deponere, turpe, atque omni vituperatione dignum.

Ne ijs quidem, qui verbo vel factu aliquo nos laeserunt, rependere malum licet; æquum igitur ac rationi consonum est, unumquemque sibi persuadere, ingens esse malum, ijs, qui de nobis optime sunt meriti, malum referre.

Placet officiosa urbanitas; sed nimia præsertim cum altero sexu, familiaritas studiosè cavenda est. Habenda hinc etiam diligens oculorum custodia: nam, ubi patent portæ, facilis illic furibus est ingressus, qui virtutem, quâ similes Angelis reddimur, vix ullo adhibito conatu deprædantur.

Nullum

Nullum est vitium magis fœdum, nullum magis execrandum quàm luxuria. In ceteris rebus parvum quid, hîc magnum est, atque id, quod ore Sapien-
tis prolatum semper est verum, hîc est verissimum. *Qui spernit modica, paulatim decidet.*

Quàm se castè continentium gloriosus, quamque funestus luxuriosorum sit finis, quis explicet? *Libidinis initia continebit, qui exitum cogitabit.* inquit S. Martinus Bracaren-
sis (a)

A lautis item convivijis, opiparisque dapibus, quoad fieri potest, adhorrere nos oportet. Quàm multos illic lingua seduxit, absentiumque famam denigravit! Innumeri ibi etiam effugerunt illa, quæ jejuni ne cogitare quidem fuissent ausi.

Spiritus Dei exstinguitur, salutis cura præpeditur, mors præmatura homines sæpe opprimit, si cibo vel potui liberalius, quam par sit, indulgeatur. Propter *crapulam multi obierunt, qui autem absti-
nens est, adijciet vitam.* inquit S. Scriptura.

CAPVT XXV.

De Dilectione proximi.

Quisquis proximum diligit, sicût se-
ipsum, is illi omnia optat bona,
(a) *Max. de moribus,* D 4 quæ